

Η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

«Ημετε οι Έλληνες εδέξαμεν πάντοτε υπέρτατος της νίκης την δόξαν»
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

Διευθυντής: ΔΛΕΞ. Β. ΩΡΟΛΟΓΑΣ - ΔΗΜ. Κ. ΤΣΟΥΡΚΑΣ "Έτος Βον. ♦ Αριθμός Φύλλου 2561 Γραφεία Μητροπόλεως 42.-'Αρ. τηλ. 38-81 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΕΜΠΤΗ 20 Φεβρουαρίου 1941

ΔΙ «ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ»

«Έκαμε και πάλιν την εμφάνισίν του εις το μικρό-φωρον, ο έρμηνευτής των επίσημων απόψεων της 'Ιτα-λίας, ο Γκάυντα. Έκαμε μίαν γενικήν άνακεφαλαίω-σιν της πολιτικής του εικοσιεταύρου. Έτοποθέτησε την ιταλικήν προσαύξιν μέσα εις τού γενικός πλαίσιον και εφρόντισε να άφήσει τούς άκροτάς του ίκα-νοποιημένους.

Χαρακτηριστικός είναι ότι, όπως όλοι οι 'Ιταλοί προ-παγανδιστάι, και ο Γκάυντα, δέν όμιλει πλέον περί της έπαρκείας των ιταλικών δυνάμεων. Έπί μήνας τό σύνθημα της ιταλικής προπαγάνδης ήτο ή δυνατότης της 'Ιταλίας να άντεπεξέλη εις τών πόλεμον άνευ ουδέμιας βοήθειας. Η 'Ιταλία ήτο εις θέσιν να κινή τον πόλεμον μόνη της και τό επιχείρημα τούτο, διελα-λείτο, διεσαλιπτό διά να τονισθή ότι μέ την παντο-δυναμίαν της, έτοιμάζει μόνη τά περρωμένα της και δά ήδύνατο έν καιρώ τώ δέοντι να διατυπώση όρους, να έγείρη άξιώσεις και να επίβάλη τās δελήσεις της.

Σήμερον όμως, ο τόνοσ έχει αλλάξει έξ ολοκλή-ρου. Η 'Ιταλία παρουσιάζεται από τούς ίδιους της τούς προπαγανδιστάς ώς τελούσα έν εξαρτήσει. Κα-νείς πλέον δέν τολμά να διατυπώση άξιώσεις όπου δή-ποτε. Τα παλαιά εκείνα ιταλικά συνθήματα, Νίκαια, Κορκίρα, Τύνις, Σουέζ, Τζιμπουτί, δέν άκούονται. Όψι οι ίσχυρισμοί περί διεσόδους ιταλικής εις την 'Αφρι-κήν και εις τόν...Ειρηνικόν 'Ωκεανόν! Από απόψεως άξιώσεων, η 'Ιταλία έγινε εξαρνητική, πολύ φρόνημη... Έν τή συνεχίσει τού πόλεμου, δέν υπάρχει. Συναρπάχει μόνον. Ζή και κινείται, όχι άνεξαρτητως, αλλά μέσα

εις τό συμμαχικόν πλαίσιον. Άντιεί τās δυνάμεις της έξωθεν και μέ δάνειον, έν μέρει δέ και χιμαρικήν συνδρομήν, φροντίζει να άπειλή τόν κόσμον. Μία τούτου είδος άποτελεί την πλέον εύγλωτον μαρτυ-ριαν της ιδίαις της καταπτώσεως.

Έν συνεχεία, ο Γκάυντα, άπεπειράθη να δικαιολο-γήσει τās επανηληθμένας, χθεσινάσ και αύριανάσ, συντριπτικάς ήττας της 'Ιταλίας. Είς έποχην, κατά την όποιαν ολόκληρος ή 'Αφρική εκκαθαρίζεται εκ μέ-ρους των 'Αγγλων μετά τό Σίντι-Μπαρναί, την Μπάρ-ναί, τό Τομπρούκ, την Βενγάζην, μετά την διεϊσδυσιν εις τήν 'Αθιοσούνιν, την Σομαλίαν και την 'Ερυθράϊαν και μετά την Κορυτσάν, τό 'Αργυροκάστρον, τούς 'Α-γιούς Σαράντα και την Κλεισούραν, έν άναμονή της εκδιώξεως των ιταλικών στρατευμάτων από τās άφρι-κανικάς της κτήσεις και από τήν 'Αλβανίαν, ο Γκάυν-τα ύπεστήριξεν ότι ή 'Ιταλία έκαμεν κέλαστικάσ τινας υποχωρήσεισ.

Η σύλληψις μυριάδων αιχμαλώτων, ή εγκατάλειψις περαστών ποσότητων πολεμοφότων, ή διαμορευτική ψυγή, τόσαι θυσίαι εις αίμα, είς έλπούτον και εις έκτα-σιν, θεωρούνται άπλώσ ώς «ελαστική υποχώρησις». Η ιταλική άναισχυρία μόνον είναι ίκανή να φθάση εις τούτα ύψη.

Τό γεγονός είναι ότι ή 'Ιταλία μόνη δέχεται τά σκλη-ρά πλήγματα. Και δά τά δέχεται μέχρις ότου εξαφα-ρισθή καθ' ολοκληρίαν, μέσα εις την άπόλυτον εξάρ-τησιν από τήν πλήρη την συνειδήσιν ότι έχασε τήν όντότητά της. Τότε δά καταποντισθή εις τόν θυδόν τού ιδίικου της σφάλματος.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ

„ΙΜΠΕΡΟ ΦΑΤΣΙΣΤΑ”

ΠΩΣ ΑΥΤΟΠΑΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ 19 Φεβρουαρίου.— Άπό τās τελευταίασ έξ 'Αφρικής πληροφορίασ—άνεξαφαιτάσ—προ-έβλεψασ—εξάγεται τό μοναδικόν συμπέρασμα ότι ή ιταλική αυτο-κυριαρχία, τό περιήκον είλεπόρ-ευσιασ καταρρέει, ότι τίποτε δέν μπορεί πλέον να τό άσπεί από τόν άδυστον θάνατον που τό έπε-πύρεσεν ή βρετανική στρατιά τού Νιλου.

Αρκακτικώς τās έγκρατούσ εν 'Αφρική καταστάσεσ είναι αι ιταλική πληροφορία.

Η πρόσκαιρος έλληνας πληρο-ρηγόσ από τόν πόλεμον εις την βορειν 'Αφρική, μετά την ραγ-δαίαν προέλασιν των 'Αγγλικών στρατευμάτων 250 χιλιομέτρων νο-τίως της Βενγάζης, μέχρι τών συνοράν της Τριπολιτιόσ, ή ά-νίστασιν των 'Ιταλών εις τό Κε-ρέν τής 'Ερυθράσ, ή συνεχίζο-μένη άντίστασις της 'Ιταλικήσ φρουράσ εις τήν όασιν τού Τζα-ραμπούμ, είχον πρόσ θυγμην ένπνεύσει εις τούς φασιστικόσ κύκλουσ της Ρώμησ την έλπίδα, ότι θα ήδύνατο να σταματήσούν κάποιον τήν Βρετανικήν προέλα-σιν και να συγκρατήσούν ένα μέ-ρος τούλάχιστον της 'Αφρικανικήσ Αυτοκρατορίασ τών.

Άπό τήσ χρέεσ, άρχίσει να δια-φαινεταί σαφέσ, ότι περιηγήσαν ατέλει πτε έλπίδοσ και ότι θα ή-θελον μάλλον να προετοιμάσούν τών λαόν των διά ταχύτεραν εξέλι-κιν. Ούτωσ, ο περίημοσ Βρι-τένιο Γκάυντα, ο όποιόσ, κέθε βράδι, άνεκαταμύει, μέ τό κλη-ματικόν ύφος του, να διδάξη τόν Ιταλικόν λαόν πώσ πρέπει να δε-χεται τά πολεμικά νέα, έξηρ-χέσ τό βράδι, τόν άναρπαξιμόν ήρωισμόν τών υπό τόν άντισυν-ταγματάρχην Κασσάνια όπερα-σισιάν της όάσεωσ Τζαραμπούμ και τών άνθισταμένων εις τόν τό-ποσ τού Κερέν 'Ιταλικών στρα-τευμάτων, διά να καταλήξη μέ τήν έξησ χαρακтерιστικήν φρά-σιν: «Εώσ ποτε μπορεί να διαρ-κείσ αυτή ή άντίστασις; Βεβαίωσ, ήμετε εύχόμθα να διαρκεί επί μακρόν, αλλά δέν ήμφορομέν να τό γνωρίζομεν».

Τά ίδια, ή ίσασ άνάλογα είχον είπει ο φασιστής σχολαστής τών γεγονότων, κατά την παραμονήν της πτώσεωσ της Μπάρναίσ, τού Τομπρούκ, της Κασσάλα, της Βεν-γάζης. Δέν είναι, κατά συνέπειαν, καθόλου τολμηρόν να πιστεύη καν-είς, ότι έπίκειται ή πτώσις τού Τζαραμπούμ και τού Κερέν, τό όπιστον οι ίδιοι οι 'Ιταλοί χαρακ-τηρίζαν σιγά σιγά τό Βερντέν τής 'Αφρικής, την βάση της άντι-στάσεωσ ολόκληρου της 'Ερυ-θράσ.

Έν τό μεταξύ, και ένδι οι 'Ιτα-λοί προήγον τόν Δούκα 'Αμε-δαίου τής Σαβωτίασ, διοικητήν της 'Ανατολικήσ 'Αφρικήσ, εις άντι-στράτηγον έξ Βρετανικαί φά-λαγγασ κινούντο από τή διαφύ-κην 'Αφρικήν προελαύνονσάσ παρά την 'Ασσίαν, την Μασσάουαν, την 'Αδύμην, τό Γκονάτ, την 'Αντί 'Αμπέιτα, τό Μογκαντίλ-το, οι Αίθιοπεσ πατριόται τού Χαϊλέ Σελασιέ παρενοχλούον από παντού τούς 'Ιταλόσ, οι πρώτοι φυσικάσ, από τό έσωτερικόν της Αίθιοπίασ, φθάνουν πανικόβλητοι εις τό Γαλλικόν Τζιμπουτί.

Την επί τού προκειμένου εξέλι-κιν τών Ιταλικών άνηγουσών προ-βλεπεί όμως άκόρη σαφέστερον τό γεγονός, ότι οι Ιταλοί ραδιοφω-νικοί σταθμοί ήρχισαν να μεταβί-δουον από τήσ χρέεσ άσφασ τών συμμαχικών των γεωγραφικών έφη-μεριών, προλόγοντο, έντέχνασ μέν, άλλ' άρκετά σαφέσ, την κα-σταρατικόν διά τούς 'Ιταλόσ εξέλιξιν τών άφρικανικών έπιχει-ρήσεων. Ούτω μεταβίβητο άρθρον

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Μαζύ με τούς σεμνούσ

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΑΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΜΑΣ

Στά άπροσπέλαστα χιονι-σμένα δουνά τής 'Αλβανίασ

ΜΕΤΩΠΟΝ.— Η πορεία πρόσ τήν άπείροσ, πρόσ τήν κορφή τού βουνού μέ τά βαθιά χιονία είναι έξωδωτερόν το άναγνώσισμα της ψυχής. Έκεί πάνω οι βροχιέσ τούσ στασιόταισ τής προκλήσεωσ «ή μικρή μας» συνδεθείσ πού άρχεται τή άσπρη άνιφορία κου-βεντιζόμτασ και σιγοτραγουδόν-τασ, άνεβαίνει πιά σκυρτή άμί-λητη. Η άνασπυή γίνεται πιά κοινή τό μάτι γυρεύει συντότεσ ανάμεσα στην έρημο τού χιονιού μέσ τά πελάτα, καλή για έξεκούρασιν. Έδώ πέρα κέθε ύ-πομνη έντύπωσι, προεκτείνεται μεμιάσ στην υπεράνωσιν περι-πέτεια τού φαγάρου που μάγε-ται. Η σκλήρη άναβαίνει πρόσ τούτον μαζύ μέ τό κορμί όπισθ ό-πουσ πηγαίνου κανεισ σέ τράν προκλήσει. Γυρίζο τό μάτι ένά γωνία και δέ βλέπω πιά παρά τά βουνά που σκηνόουν τήσ ραχο-κοκκαλίεσ τούσ σάν τερατώδη προϊστορικά θηρία. Οι μύτεσ τών σκελετών τούσ ύψάνονται σάν ζουαφρία και σάν κόκκαλα άρ-χαιάσ σπονδυλοτών που σκεβρό-ουν και άσπρισαν από τά χιόνια.

Ό ήλιόσ άπόλνει μέ άντιπηγιά σκλήρη μέσα στό μάτι, όσημέ-ναισ λεπτίεσ γίνονται οι άχτίτεσ του πάνω τό χιόνι. Και ο ήλιόσ, αυτόσ άπλώνεται πάνω σέ περή-νια χιονισμένα βουνά, μόνο πάνω σέ βουνά, άσπίλοτα από δέντρα, άγρια μέσα στην πνέθημη γύμνια τούσ, που άκολουθώ τό ένά τό άλλο, που καθάλιεσαι τό ένά τό άλλο, που προσπαθεί τό ένά, να σήκωσ τό ψηλά από τάλλο τήσ άσπρησ όλογχησ τών κορυφών τών.

Πόσ τά κέρδιον ο στρατός μας από τά άτελείεστα, τά άμπερτα βουνά ένά πρόσ ένά, πυχή πρό-πύχην λόφο πρόσ λόφο, πώσ άνέ-θηκε φορτωμένοσ την πανοπλία τού, το γυλιό του χωρίεσ τά τού μένει καιρός να πάρη άνασπυή, χωρίεσ να είναι μπορείσ να τόν προρτίσει και να τόν βοηθήσ άμέσασ καμιά ύπηρεσία της έ-πιμηλιεταίεσ. Πώσ τβγαλουν πέρα από τά παιδιό τού λαού μας μέ όλα τά δάμα, μέ όλα τά μπόδια, μέ όλο τούτον τόν άπάνθρωπον άβυσσινικό γεμίονα; Έδώ πάνω που βράσκουμα και περπατάσ αυτή τή στιγμή, ένάσ άρβανίτη, χωρί-αση; μουσουλμένοσ από τό χαλα-μένο χωριό τού καταυλιόσ, μέσ μετρίεσ πώσ άκόμα και τό καλοκαίρι έχει τόσο κρύο, που δέν άνεβαίνου τά κωπαδιά και οι τοσιμάνηδεσ. Και μέσ μπορούσ και μένουσ έδώ πάνω οι στρα-τιώτεσ μέσ όλουσ τούσ τρομεροσ; μίντεσ τού γεμίονα.

Τόναισ άπείροσ μπροστά στίσ ζε-ρούλεσ αυτονομόσ τού μεταγωγικόσ, που είναι γεμάτεσ λασπόχιονα, να τούσ δώ να σκηνόουν μπροστά σά-υτό τό παιδί όσν προσκυνήσισ όσν ποιστό τής Νίκησ, όσν ποιστό τής Φυλήσ. Πήτε μου, πώσ θα γίνει να δείξει όπισθ, μεμάρτο τό 'Εβρον τήν εύννημοσίν του και την άγά-πην τούσ σάυτοσ τού; άγιούσ, έμ-πρακτικώσ χωρίεσ κούβια λόγια χωρίεσ ρητορικόσ, χωρίε; έμψυχήσ και χωρίεσ να χάρη ή Νίκη τήσ φρεσκάσ τών γεγονότων;

Πώσ θα τούσ περιποιούθεμ, πώσ θα τούσ κρατήσομεν, χωρίεσ πικρά και μετανοήσ για τήν τρο-μακτική τούσ προσφορά, πώσ θα τούσ ζεληρώσομεν την άνεξαρ-τησία μας, τή δόξα μας, την πε-νιούσια μας, την τιμή μας, την έδουχία της οικογενείασ μας, την άσφάλεια και την ύπαρξη όλων αυτών, που σουνθέου την ζωή-περασση και τό χωριόμ τής ζώησ μας;

Τά λέω στό Βασιλί, τό νεαρό Γιαννιότ ήρωικότα, κομ μέ συνοδοιπό, μέ τό Ιταλικό στρατόσ τό δικόμ, μέ τό κακόμ τού φι-λάρεκα ριχμένο πώσ στή ράχη. Ένε κι' αυτό τό παιδί ένάσ από τούσ νεούσ αυτήσ τής διαλεχτιήσ 'Ελληνικήσ γενιάσ που τββαλε μέ μάν αυτοκρατορία και δέ θα γυρίσει πώσ από σπία τής εί-ρήνησ, άν δέν νικήσει τελειωτικά. Κοι ο Βασιλί, μώ λέει, πώσ πρέπει αυτό τά παιδιό τού λαού να είναι από δώ και πέρα ή έ-γνοια και ή φροντίδα όλων μας, και πώσ τούσ πύλαμ τούσ να περ-πατά πιά ή 'Ελλάδα, που θα βγή από τή Νίκη. Μιλώ ένοι, γιατί ά-νοιασθητα βγάξει αυτή τή στυ-χία τόν έαυτομό του από τό σούλο τών ήρώων, τούσ βλέπει κι' αυτόσ σάν άπολωτεσ θεατή, όπωσ έγώ ο πολιτήσ, όπωσ έγώ ο προσκυ-νητήσ.

—Μω δίνετε τή φωτιά σας! Λένε στόν φίλο μου άδωχαστικό μέ μόντροφεσι.

Κι' ο Βασιλί, δίνε κι' άνάβουν κι' αυτό λένε, άδωχαστικό, κό-ποσ δέ λένε και τίποτα, μόνο κάνουν ένα μικρό κίνημα μέ τό χέρι, ένά γνέψιμο μέ τό φρόδι και

φορτώνονται τό γυλιό και τρα-βάνε.

Έδώ ο άερωτικόσ μέ τόν στρατώτη είναι άπλώσ σανάδι-φοι. Και μοκατάστα ή πειθαρχία είναι άπορροακτική. Τούσ είδα από κοντά να διατάσσου. Τούσ εί-δα από κοντά να άπακούου και έκτελούν. Κι' άπόμια σαστιόμ-εωσ μ' αυτή την κατάσταση, που προόμείται από μέρουσ τού φα-γάρου μέ βραβύτα κατανοήσ τού τού στρατοκλήσ γιγνοτόσ που ζει ένάσ στην άπείροσρά του τό κάθε στασιόταισ και τό στραγι-έει μέ την ταπεινή και άγια προ-ποικητιότητα.

Βράχμα ένά μεταγωγικόσ να κατεβαίνει.

Ήταν ένά παιδί χλωμό καμιά κοσάρια χρονώ, μικροκαμμένο, μέ πρόσποτο άτρίχιο, σουρωμένο από τήν κακοπάθεια. Έρχόταν από πάνω, τραβώσε από τό κα-πίστρι τό ζό του και μώ είπε; — Τίποτα δέ μώσ κορ. Έτο' δά π' τό τράμι, έτοι δά όλο τούσ φάμι κι' αυτονομόσ.

Είπε τούτο τό λόγο περνόντασ πλάι μας, σάν παραμυθισμα έ-πέρσε τό ζό του από τό μονο-πάτι. Και συνέχισε τό όρόμιο του πρόσ τά κάτω, πηλτώντασ στή όροχία τό χιόνι του.

Γύρισα και κούτταξέ τό Βασιλί, άπομια άκίνητοσ στόν τόπο μου, ένωθα τό μάτι μου βουρ-κομείνα. Πώσ μπορείσ τούτο τό χλωμό παιδί κ' είξει στό νού του τό χρέος και τή Νίκη, άκόμα και τή ώρα που μώσασε γίνεσ στή όάσιν τού; Ήθελα νάβλεπα ό-λόκληρη τή 'Ελλάδα, που ζει ά-φάλακρη, περιήφανη, ήρημη για τή Νίκη, ήθελα νάταν βολετο να δώ όλουσ έμάσ, που ζούμε πλάι στήν άναμμένη όσπια, μέ τά πό-δια μέσ σ' σπεννά, μέ τά ρούχα κα-θαρά, μέ τό κρέβατι χαρά θάλ-πορησ και ξεκούρασησ να δώ έ-νός τούσ 'Ελληνεσ, που δέν πο-λέμοισ, γονατιόμους μέσ σέ τούνο, τό ρούκι τής μαρούσ; λά-σους, που χαράζει τήν σκλήρη ά-σπράδα τού βουνού.

Τοναισ άπείροσ μπροστά στίσ ζε-ρούλεσ αυτονομόσ τού μεταγωγικόσ, που είναι γεμάτεσ λασπόχιονα, να τούσ δώ να σκηνόουν μπροστά σά-υτό τό παιδί όσν προσκυνήσισ όσν ποιστό τής Νίκησ, όσν ποιστό τής Φυλήσ. Πήτε μου, πώσ θα γίνει να δείξει όπισθ, μεμάρτο τό 'Εβρον τήν εύννημοσίν του και την άγά-πην τούσ σάυτοσ τού; άγιούσ, έμ-πρακτικώσ χωρίεσ κούβια λόγια χωρίεσ ρητορικόσ, χωρίε; έμψυχήσ και χωρίεσ να χάρη ή Νίκη τήσ φρεσκάσ τών γεγονότων;

Πώσ θα τούσ περιποιούθεμ, πώσ θα τούσ κρατήσομεν, χωρίεσ πικρά και μετανοήσ για τήν τρο-μακτική τούσ προσφορά, πώσ θα τούσ ζεληρώσομεν την άνεξαρ-τησία μας, τή δόξα μας, την πε-νιούσια μας, την τιμή μας, την έδουχία της οικογενείασ μας, την άσφάλεια και την ύπαρξη όλων αυτών, που σουνθέου την ζωή-περασση και τό χωριόμ τής ζώησ μας;

Τά λέω στό Βασιλί, τό νεαρό Γιαννιότ ήρωικότα, κομ μέ συνοδοιπό, μέ τό Ιταλικό στρατόσ τό δικόμ, μέ τό κακόμ τού φι-λάρεκα ριχμένο πώσ στή ράχη. Ένε κι' αυτό τό παιδί ένάσ από τούσ νεούσ αυτήσ τής διαλεχτιήσ 'Ελληνικήσ γενιάσ που τββαλε μέ μάν αυτοκρατορία και δέ θα γυρίσει πώσ από σπία τής εί-ρήνησ, άν δέν νικήσει τελειωτικά. Κοι ο Βασιλί, μώ λέει, πώσ πρέπει αυτό τά παιδιό τού λαού να είναι από δώ και πέρα ή έ-γνοια και ή φροντίδα όλων μας, και πώσ τούσ πύλαμ τούσ να περ-πατά πιά ή 'Ελλάδα, που θα βγή από τή Νίκη. Μιλώ ένοι, γιατί ά-νοιασθητα βγάξει αυτή τή στυ-χία τόν έαυτομό του από τό σούλο τών ήρώων, τούσ βλέπει κι' αυτόσ σάν άπολωτεσ θεατή, όπωσ έγώ ο πολιτήσ, όπωσ έγώ ο προσκυ-νητήσ.

ΣΚΟΠΟΙ ΖΩΗΣ

Παρακολουθώσ τώρα τελευταία την κηρία ένός στενού του φίλου. Τόν είδαμε να μινιόσ τό παζί για να πύρ στήν Εύαγγελιστρια. Κρατούσε λολούδια στό χέρι, σία να τό καταθέση όπώνσ στόν τά-φο. Στο τούτ μίμκε πρώτα τό δέξυ γκρίκο μούσά του και έπειτα αυτό... Στά όρόμ, τόν τυρνονούσε μέ ή έδσα έμμορη. Όχι θέθαια σκέψ-ησ για τό ματαίοτή τών άνθρώπων και μήτε για τόν πόλεμο, ό-πωσ δά φαντάζεσαι ο καθένας. Ού-τε δέ και δάμβεται για τόν θάνα-τό του φίλου του. Τόν τυρνονού-σεν ή έδσα ότι στόν καιρό τού πο-λέμου, οι κηρίεσ γίνονται έτσι θιαστικά πώσ είναι σά να θιάζον-ται οι ζωντανοί να πετούν τούσ πεθαμένοσ στό λάκκο.

Και ο ζώρησ κύριοσ μέ τό μούσι, ο μόν-θιάδ, ο άνθρώπωσ που ό-νειρεύεται τό γλέντι, τέτοιο, που να παίρνε διαστώτικα διαληκτι-σμού μέ μαλλώματα και γροθίεσ, έτοι πώσ ο καθένας να σγή μ' ένα σαγόνι στραβά, μ' ένα μάτι πρησ-μένο, χροστικό γλέντι μοχλομο-σκέτρεται, ότι ή ζωή τού καθενού, πρέπει να κλείνεταί με μιά μεγα-λοπρεπή κηρία: Νά είναι πολύσ λαός πώσ, ο όποιόσ να προχωρήσ σκυμμένοσ, άδαιμένοσ και άσπρη-τό. Νά είναι ή τελετή πλήρησ. Ο ή-δόμενοσ να είναι χαλαρόμωσ; και εύχέριεσ μέσά στό φερέτρω του. Και να έκφανώνται λόγοι και να ά-κούονται θρήνοι.

Μετά την κηρία, γύρισε δυσφο-ρική και θωμώρησ. Και είπε στούσ φίλουσ του: —Φαθαί, μίν τούτ και πεδά-να σέ τέτοιο καιρό! Χωρίεσ τελε-τή και χωρίεσ λόγουσ, πώσ μπορείσ να πεθάνη κανείσ; Έγω άνάγκη... από μιά μεγαλοπρεπή κηρία!

Οι φίλοι τον κοίταξαν και παγγί-διεσ στό μάτι τουσ μιά όστινα εμ-βόμια. Άλλά δέν είχε τόν καιρό να προσέξει δέ τέτοιοσ λεπτομέ-ρειεσ έκείνοσ. Είχε τήν πεποίθησ ότι σκοπός της ζωήσ είναι μιά κη-ρία μεγαλοπρεπήταία.

Ο ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΤΕΡΑ

Πώς πολεμούν οι ηρωικοί Ικαροί μας

Ατομικοί ήρωισμοί που δά μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως παραδείγματα

ΜΕΤΩΠΟΝ Φεβρουαρίου.—Κα-θένα από τά τέσσαρα κύρια ά-πλάσ που άντιμετωπίζουσ άπ' έ-σθλασ τόν έχθρό δέ θανάσιμοσ άν-γώνα μας, άπεκάλωμθα και από μιά πολύτιμη πτυχή τού έλλη-νικόσ χαρακтерίοσ. Τό πεζικό μας έδωσε την άδάμιασιν άντοχή στίσ κακοχίεσ και τή όμαδική περι-φρόνησ τού θανάτου. Τό πυροβό-λικό τή έπιστημονική έδουχίασ και τή χαλυβδινή θέλησ που μα-τακινεί όρη. Τό ναυτικό τήν ά-γάγη τής μεγάλης περιπέτειασ και τών τραγικών συγκινήσεων. Μένει ή άεροπορία. Αυτή είναι ή άποθέσις τού έξαίρετοσ κρυμμέ-νουσ και τού μηχανικόσ έν-στίκτου που έχει κέθε 'Ελληνασ.

Έχομεν έπιτελείσει πραγματι-κά θάματα στόν άέρα. Δέν δά έπιτελούσαμε τίποτε ίσασ άν μάς έλειπε αυτό τό πνεύμα τού άτο-μικόμ, για τό όποιο τόσο θρη-νοδοούσαμε κατά τούσ χρόνουσ τής είρήνησ και ή ιδιαιτερή κλί-σις πρόσ τή μηχανή μέ τήν δεξιο-τεχνία στό χειρισμό της, που έχο-ουσ δάσ άνεξαρτητάσ οι 'Ελληνεσ. Είπαμεσ τελεστέωσ, έμφοροι και μηχανικοί. Μάσ μεμιά τό σούλο έκείνο τόν μοχλόν, τόν τροχόν και τών χιλίων δώλ έξαρτημα-τώσ που άποτελεί τή μηχανή και μέ-θελαι ή μεταλλική άσχη της. Έ-πρεπε να τό περιμεινώμεν. Έχο-ουσ τούσ καλύτεροσ σφαιρο-τόσ κόσμου. Πώσ ήτο δυνατόν να μη έχομεσ και τούσ καλύτεροσ άε-ροπόρουσ.

Η δράσι στόν άέρα παρουσιάζ-ει ένα μεγάλο μινωκίτημα και ένα μεγάλο πλεονέκτημα. Τό πρώτο είναι τό άσθημα της μονό-μοσ.

Υπάρχει μιά γενική άρχή που φαίνεται σάν άκόμωσ και άπό-λύτη: όσο πιο ψηλά πετάσ, τόσο πιο άσφαλισμένοσ είναι. Την άρχή αυτή την εφαρμόζουσ οι 'Ιτα-λοί, έξωδωτερόνοτασ τό μεγάλο βολικό μόνον τούσ δυνατώτετεσ πολεμικήσ άποδόσεισ τής άε-ροπορίασ. Και όταν άκούη έπι-δύκωουσ εδουδωθητά στρατι-ακόσ στόχουσ, τό μεγάλο ύψος τούσ φθαίρει τήν πιθανότητα έπι-τυχίασ. Οι άεροπόροι, μάσ έχουσ άντισφαιρίσ την άρχή αυτήσ επι-ζόμενοι στή γνώση της ψυχολο-γίασ τού έχθρού. Όσο πιο χαμη-λά πετά—λέγουσ οι 'Ελληνεσ άεροπόροι—τόσο καλύτερα κανείσ τή δουλεία σου και τόσο πιο ά-σφαλισμένοσ είναι. Τό πρώτο είναι βέβαια, σαστό και εύκολόητο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΝ ΑΙΠΟΥΣ

Η 'Ανωτέρα Στρατιωτική Διοί-κηση άνακοίνωσ ότι την 25ην Φε-βρουαρίου 1941 ήμεραν Παράσκει-ον ήν και περί 10—12 π. μ. έ-νευρηθήτασ εις τή γραφεταία της 'Επιμηλιεταίεσ της, πρόχρησεσ με-σοδοκικήσ διαγωνισμοσ διά τήν προμήθειαν έκάστον χιλιάδων (100, 000) οκάθων μαγνητικόσ λήπουσ.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΤΟ-ΥΠΗΛΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

Η άνομορρωθείσα Διοίκηση τού 'Εργατοϋπαλλήλικού Κέντρου τής πόλεωσ, όσποτελεσε έκ τού Δ. Θεοδώρου, προέδρου, Β. Μυρβίν, άντιπροέδρου, Κ. Τσαου-σίδου, Γεν. Γραμματέου, Δ. Παλι-όδη, Ταμίου, Β. Βασιλειόδη, Χ. Πα-ποθανασίου, Β. 'Αδωνιάδη, Γ. 'Αφεντούλησ και Γ. Λυμπεράτου με-λών, συνήλεσε καί επανάλειψεν ά-ποσολογηθεσάσ μέ τήν κατάσταση τών έργατων, τήν κανονικήν λει-τούργιασ τών Σωματείων, την πα-ρολοιοδωσίν τών ζητημάτων τών έπιστρατευόμτων και τήν με-τ' αούτων έπαφήν τού 'Εργατοϋπαλλή-λικού Κέντρου. 'Ελήθησαν διάφο-ροι άποφάσεισ επί τής πορείασ τών δνω ζητημάτων. Είς μίαν τών συνε-δριάσεων τού Κέντρου παρεσθή και ο 'Επιθεωρητήσ 'Εργασίων κ. Μαλα-κωσ τού Κέντρου. Τήν άνομορρωθείσα Διοίκηση τού Κέντρου δια κάθ' έκάστην Τετάρτην και από ώρας 6-8 θα δέχεται εις τό γραφεταίοσ τού Κέν-τρου τών 'Οργανώσεωσ της δυνά-μεισ τού Κέντρου.

ΠΡΑΙΟΦΘΗΝΙΚΗ ΕΚΠΟΜΗ

Κατά τήν άπομινή ραδιοφω-νική εκπομπή τής Περ. Διοί-κησησ 'Αρρένων δά ήμλήθη ο συ-νεργητήσ καθηγητήσ Νικόλαοσ Χρήστοσ, μέ θέμα: «Ο ΧΑΡΑ-ΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟσ». Πρόγραμ-μα πλοόστον δ: σνήθησ.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Φέρτα εις γνώσιν τών έπιβα-τών ότι από τής 21ης τρέχοντοσ μινώσ έκδοσεισ εισιτηρίων εις τόν Κεντρικόν Σταθμόν Θεσσαλονι-κήσ δέν θα λαμβάνη χάρα.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΙ ΣΤΡΑΤΩΔΙΚΕΙΟΥ

Υπό τό έντάθια Στρατωδικείο έπαβλήθησαν αι κάτωθι ποινάι: Είς τόν ιδιότην Νικόλαοτ ήσ Μελοκούριεσ επί άπρωλετιότησ τρωάσιν και παρανόμω όπλο-φορία έν ταισ φυλακίαισ μετά χρέισ, φυλακίοσ και μόνον εις τό Γραφεταίοσ Πόλεωσ (βασιστώριεσ δόδων 'Εγγυηταίεσ και Βασιλειόσ Κωνσταντινού) και έκαστην μη έσορτασμένην τών Κυριακών και έσορτασμένην ήμερών από τής 5ης μέχρι τής 12ης και από τής 15-30 μέχρι 18-30 ώρασ.

ΓΑΙΟΣΑΚΚΟΙ

Παρακολουθετε έκάστην Πέμ-πτην και Κυριακήν τής έκπομπήσ μας. Ώρασ 7.30—8 π.μ.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ή εδσοδασ τών έπιβατών εις τόν Σταθμόν Θεογικήσ πρόσ έπιβίβα-σιν θα έπιτρέπεται μόνον 10 λε-πά πρό τής άναχώρησεωσ τής άμαρτωστικής και κατόπισ τού-του οι έπιβάται δέον να μη προ-σέρχονται ένωριεσ εις τόν σταθμόν άναχωρομμένησ τής παραμονήσ τούτον επί μακρόν εις τās αειθού-σασ άναμονήσ; ή εις την πλατεία τού Σταθμοσ.

Θεσσαλονικείσ πατριώ-ται

Εξεπρήστε κάθε προηγομένη προσφο-ράσ στόν καινούργιο έβρανο τής Π. Υ. Α. Μ. 20-21-22 Φεβρουαρίου

Θ. Π. Θεσσαλονικείσ πατριώ-ται Εξεπρήστε κάθε προηγομένη προσφο-ράσ στόν καινούργιο έβρανο τής Π. Υ. Α. Μ. 20-21-22 Φεβρουαρίου Βεργίασ 2 τηλ. 45-55—54

